



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9786/2022
21.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Тајане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ..., ББ из ..., ..., ВВ из ... и ГГ из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Велисав Мићић, адвокат из ..., против тужених Републички хидрометеоролошки завод из Београда и Република Србија – МУП – Сектор за ванредне ситуације, које заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 363/22 од 01.03.2022. године, у седници одржаној дана 21.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 363/22 од 01.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 363/22 од 01.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 594/19 од 22.10.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани тужени да тужиоцима на име накнаде материјалне штете исплате и то: тужени Републички хидрометеоролошки завод 834.050,00 динара, а тужена Република Србија – Министарство унутрашњих послова - Сектор за ванредне ситуације 1.751.750,00 динара, све са законском затезном каматом од 22.10.2021. године као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован већи део тужбеног захтева од досуђеног ставом првим изреке и то у односу на туженог Републички хидрометеоролошки завод за износ од још 1.751.750,00 динара, а у односу на тужену Република Србија – Министарство унутрашњих послова – Сектор за ванредне ситуације за износ од још 834.050,00 динара, са законском затезном каматом од 22.10.2021. године до коначне исплате, као и камату на досуђени износ главног дуга за период од 31.08.2021. године до 22.10.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка солидарно исплате 1.224.970,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 363/22 од 01.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда у ствовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужених за накнаду трошкова друостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивањем на члан 404. Закона о парничном поступку (ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23-други закон), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлуке у парници са тужбеним захтевом као што је овде зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Предмет тужбеног захтева је накнада материјалне штете на засадима тужилаца различитих пољопривредних култура, проузроковане елементарном непогодом на територији Општине Ивањица 31.07.2010. године и 24.06.2011. године. Према утврђеном чињеничном стању до штете на засадима тужилаца је дошло јер град са олујом није спречен дејством противградне заштите због необезбеђених противградних ракета од стране тужених, а да не постоји допринос тужилаца за насталу штету, с обзиром да је вештачењем преко вештака пољопривредне струке утврђено да тужиоци нису могли да предузму мере заштите од града у виду постављања противградне мреже због конфигурације терена. Полазећи од утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да постоји одговорност туженог Републичког хидрометеоролошког завода за штету причињену тужиоцима у 2010. години у смислу члана 34. Закона о министарствима („Службени гласник РС“, бр. 65/08) који је важио у време овог штетног догађаја, а тужене Република Србија – МУП - Сектор за ванредне ситуације за штету причињену тужиоцима у 2011. години у смислу члана 5. Закона о министарствима („Службени гласник РС“, бр. 16/11), који је ступио на снагу 11.03.2011. године, којим је Министарство унутрашњих послова преузело од Републичког хидрометеоролошког завода – Сектор за одбрану од града, запослене и постављена лица, као и права, обавезе, предмете, опрему, средства за рад и архиву за вршење надлежности у области противградне заштите (члан 36. став 3.). Због тога су обавезали сваког од тужених да тужиоцима накнаде само ону штету за коју сnose одговорност у износима утврђеним вештачењем умањеним за 30% (јер су тужиоци поднеском од 15.09.2021. године учили неспорним да је ефикасност противградне заштите 70% и сходно томе умањили своја потраживања), са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, на основу чланова 154. став 1., 153. и 189. у вези члана 172. Закона о облигационим односима и чланова 2., 3. тачка 2., 8. тачка 3. и 9. до 13. Закона о ванредним

ситуацијама („Службени гласник РС“, бр. 111/09) који је важио у време оба штетна догађаја.

По оцени Врховног суда, у овом спору не постоје законски разлози за одлучивање о посебној ревизији тужених. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, па ни у погледу примене члана 192. став 1. Закона о облигационим односима (подељена одговорност), већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставовима израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда. Позивање тужених у ревизији на одлуку Вишег суда у Чачку Гж 508/19 од 22.01.2019. године и у вези са тим да би осигурањем засада тужиоци учинили да штета буде мања, на шта су обавезни по закону, нема утицаја на другачију одлуку.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 18.01.2013. године, ради накнаде штете, а преиначена поднеском тужилаца од 15.09.2021. године. Вредност предмета спора (побијаног дела) износи 834.050,00 динара (у односу на туженог Републички-хидрометеоролошки завод), односно 1.751.750,00 динара (у односу на тужену Република Србија – МУП– Сектор за ванредне ситуације).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић